

THIS IS NOT ENOUGH! *

Το Ηχητικό Ξέσπασμα κλείνει αισίως έναν χρόνο ζωής, και με το κείμενο αυτό θέλουμε να πούμε πέντε πράγματα για το πώς βλέπουμε να περιπλέκονται το punk, η αυτοοργάνωση και ο αγώνας σ' όλα τα πεδία της καθημερινής ζωής.

Είναι αλήθεια ότι αυτό που μας ένωσε είναι η αγάπη μας για το punk και την αυτοοργανωμένη έκφραση γενικότερα, και συνεχίζουμε να βρίσκουμε νόημα σε μια κουλτούρα που επιλέγει να εκδηλώνεται αντιεμπορευματικά, μακριά από κάθε είδους «ειδικούς» και σε μόνιμη αντιπαράθεση με τον κόσμο του θεάματος και της πολιτισμικής βιομηχανίας. Ωστόσο, την ίδια στιγμή αναγνωρίζουμε πως δεν πρόκειται ν' αλλάξουν και πολλά αν περιορίζουμε τη δημιουργικότητά μας μονάχα στους όρους διεξαγωγής μίας μουσικής συναυλίας. Αυτή η ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα, η οργή και η ένταση που ξεπηδάνε από τις νότες και τις κραυγές μας, καθώς και η διάχυτη συντροφικότητα και το συλλογικό κέφι που χαρακτηρίζουν τους χορούς μας, δεν πρέπει να παύουν με τη λήξη του live' πρέπει να μεταφέρονται κι έξω από τα τείχη μιας κατάληψης ή ενός στεκιού, στους μικρο-ανταγωνισμούς που βιώνει ο καθένας και η καθεμιά μας. Γιατί το κοινό χαρακτηριστικό μας δεν μπορεί να είναι μόνο η μουσική που ακούμε ή οι στυλιστικές μας επιλογές, αλλά πρωτίστως ο τρόπος ζωής και η στάση μας στην καθημερινότητα.

Οι στίχοι των τραγουδιών που ακούμε εδώ μέσα, πολλές φορές καταφέρονται ενάντια στις αφόρητες συνθήκες εργασίας που βιώνουμε, στη μοναξιά που μας κατατρέπει μες στην

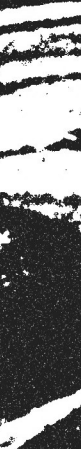
έρημο της μεγαλούπολης, στην ασφυκτική συνθήκη που δημιουργεί ένα κράτος που καθημερινά αβαντάρει τον εθνικισμό, τον ρατσισμό κ.ά. Όλα αυτά, όμως, δεν είναι απλές ρίμες που τραγουδάμε -είναι οι αφορμές για να εισάγουμε νέες αξίες και συμπεριφορές στην καθημερινότητά μας, για να έχουμε μία παρουσία στα κοινωνικά δρώμενα είτε με συλλογικούς όρους, είτε και με την ατομική μας συμπεριφορά. Οι στίχοι αυτοί σημαίνουν ότι φεύγοντας από εδώ μέσα, ο καθένας κι η καθεμιά μας θα επαναπροσδιορίσει τον τρόπο με τον οποίο αντιδρά μέσα στις σεξουαλικές και φιλικές του σχέσεις' θ' απαντήσει μ' άλλον αέρα στον τσαμπουκά του κάθε αφεντικού' θα φροντίσει να εκφράσει και με υλικούς όρους την απέχθειά του για τον στρατό' θα φτύσει τις οικογενειακές αξίες και τη σιγουριά και ασφάλεια που υπόσχονται' θα συγκροτήσει τυπικά ή άτυπα δίκτυα αλληλεγγύης με άλλα υποκείμενα που το έχουν ανάγκη' και χίλια δυο άλλα πράγματα που δεν θα τα σκεφτούμε εμείς ούτε μπορούμε να τα υποδείξουμε, αλλά θα προκύψουν αβίαστα όταν ο συλλογικός νους μπει σε λειτουργία.

Αυτό που λέμε στην τελική, είναι ότι δεν πρέπει να επαναπαυόμαστε στο ότι έχουμε δημιουργήσει (ως έναν βαθμό) τις κινηματικές υποδομές που μπορούν και στηρίζουν την αυτοοργανωμένη έκφραση

*Τίτλος τραγουδιού των Βρετανών anarcho-punks Conflict.

έξω κι ενάντια στις κυρίαρχες θεσμίσεις του κέρδους και του εμπορεύματος, γιατί αυτό έχει αποδειχθεί πως εύκολα μπορεί να οδηγήσει στο στυλιζάρισμα της αμφισβήτησης, σε μία «κοινωνία μες στην κοινωνία». Ας μην επαναπαυόμαστε σε πεπατημένες συνταγές, αλλά ας πειραματιστούμε με νέα (ή ξεχασμένα) ζητήματα αισθητικής μορφής, υπέρβασης συγκεκριμένων επικοινωνιακών κωδίκων και επανανοηματοδότησης της σχέσης «πολιτικού» και «πολιτισμικού». Μπορούμε να γράφουμε μία προκήρυξη διακατεχόμενες από την ίδια δημιουργική έξαψη που έχουμε όταν σκαρώνουμε ακόρντα; Μπορούν οι συναυλίες μας να ξεφύγουν επιτέλους από ένα απλό μέσο συλλογής χρημάτων «για καλό σκοπό», αλλά ν' αποκτήσουν την αυταξία που χαρακτηρίζει και μία πολιτική εκδήλωση; Μπορούν οι συνελεύσεις μας να ξεφύγουν από τη μιζέρια και την επαναληπτικότητα που τις χαρακτηρίζει, και να θυμίζουν τζαμάρισμα καλοπροβαρισμένης μπάντας;

Για μας το ζήτημα παραμένει πάντα το ίδιο: να μην καταντήσουν οι δομές μας αυτό-συντηρούμενες νησίδες στο περιθώριο της κοινωνίας, αλλά να αποτελέσουν το επίκεντρο της κοινωνικής αλλαγής.

Κι έχουμε όλη την όρεξη ν' ασχοληθούμε ώστε αυτό το όνειρο να γίνει πράξη.